

Kapitel II.

§ 7.

Den hertil svarende Paragraf i det svenske Udkast er blevet forandret saaledes, at de Tilfælde, hvor kun den ene af Forældrene, paa Grund af Skilsmisse eller Separation eller fordi Barnet er uægte, har Forældremyndigheden over Barnet og derfor alene skal have Retten til at tage Bestemmelse om dets Giftermaal, er blevet udsondret for sig i et særligt Stykke, der imidlertid ikke — som den oprindelige Redaktion — tillige omfatter Tilfælde, hvor Forældremyndigheden paa anden Maade er Forældrene berøvet. Bestemmelsen kommer herved til at afvige fra de tilsvarende Bestemmelser i de danske og norske Udkast. Grunden hertil er imidlertid alene, at svensk Ret savner Regler om Forældremyndighedens Fratagelse og derfor ikke i en ny Lov kan forudsætte saadanne, og Forskellen beror saaledes ikke paa en forskellig Opfattelse af selve det familieretlige Forhold. Det vil heraf fremgaa, at der ingen Anledning er til at foretage nogen Ændring i den danske Tekst.

Kapitel III.

§ 22.

Nr. 2. Lagrådet har henledet Opmærksomheden paa, at den nuværende Redaktion ikke synes klart nok at vise, at det er tilstrækkeligt at den foreskrevne Alder er opnaaet ved Lysningsfristens Udløb og ikke skal være naaet allerede ved Lysnings Begæring. I Erkendelse af det berettigede i den saaledes skete Indvending foreslaas Bestemmelsen derfor i Overensstemmelse med den svenske Kommission affattet saaledes som ovenfor angivet. Af denne Formulering vil det, ogsaa under Hensyn til Indholdet af § 6, formentlig tilstrækkelig klart fremgaa, at det kun er til at indgaa Ægteskab og ikke til at begære Lysning, at den omspurgte Alder udfordres.

Lagrådet har gjort samme Anmærkning med Hensyn til Tidspunktet for Udløbet af de i § 22 Nr. 3 og 8 omhandlede Frister, men her viser formentlig allerede den nuværende danske Affattelse tilstrækkelig, at Fristen først skal være udløbet ved Ægteskabets Indgaaelse, og at det altsaa kun behøver at paases, at den vil være det ved Lysningsfristens Udløb.

Kapitel V.

§ 46.

I sidste Stykke foreslaas Ordene „er ophørt at være smitsom“ ombyttede med: „ikke mere frembyder Smittefare“, idet det med Rette er paapeget, at der her bør anvendes de samme Udtryk som i § 11 og i § 46 Nr. 3.

Tilsvarende Ændring foreslaas i § 62, 2det Stykke.

Kapitel VI.

§ 54.

For at understrege, at ikke et forbidaende, letsindigt Ønske hos Ægtefællerne om at hæve Samlivet, selv om de i og for sig ingen fornuftig Grund maatte have dertil, skal være nok til at opnaa Separation, men at hertil maa kræves, at der virkelig foreligger, hvad man i det danske Forslags § 55, 2det Stykke, har kaldt en Ødelæggelse af Samlivet, blot at Parternes samstemmende Forklaring herom i det her omhandlede Tilfælde tages for tilstrækkeligt Bevis, har den svenske Rigsdag ændret den tilsvarende Paragraf i det svenske Forslag (Kap. 6, § 1) saaledes, at det udtrykkelig nævnes, at Grunden til Samlivsophævelsen skal være dyb og varig Uoverensstemmelse. Da dette ogsaa stemmer med Hensigten med det danske Forslag, har man foreslaaet en tilsvarende Ændring i § 54.

§ 55.

Lagrådet har rejst den Indvending mod den nuværende Affattelse af Paragraffens 2det Stykke, at det efter denne, for det Tilfælde hvor den væsentlige Skyld paahviler den ene Ægtefælle, tilsyneladende forlanges, at denne skal fortsætte det ægteskabelige Samliv samtidig med, at det forudsættes, at dette ikke billigvis kan fordres af ham, medens det rette turde være, at man i Tilfælde af væsentlig Skyld kan stille mere vidtgaaende Krav til en Ægtefælle om at fortsætte Samlivet end i andre Tilfælde, uden derved at komme i Strid med Billighedshensyn, saaledes at Afvejelsen af Skyldens Betydning finder Sted som et Led i den almindelige Afgørelse af, hvad der med Billighed kan fordres af Sagsøgeren.

I Erkendelse af, at den nuværende Affattelse i sproglig Henseende kan give Anledning til berettigede Indvendinger, foreslaas Bestemmelsen, i nær Overensstemmelse med den i Sverige nu ved